

Jeg skal dernæst knytte et Par Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem sagde angaaende Forsvarskommissionen og dennes Arbejde. Det glædede mig overordentlig at lægge Mærke til, at det ærede Medlem i ethvert Tilfælde stiltiende erkendte, at Kommissionen og dens enkelte Medlemmer maa handle efter deres Overbevisning. Det glædede mig, at han stiltiende erkendte, at man maa vente af Kommissionens Medlemmer, at de ikke gøre en Indstilling, der staar i Strid med den Overbevisning, de vinde under deres Syslen med dette Arbejde, med det Materiale, de faa Lejlighed til at beskæftige sig med. Men saa siger det ærede Medlem, at hvis han sad i Kommissionen og vandt en Overbevisning, som afveg fra, hvad han før ansaa for ret og rigtigt, vilde han nedlægge sit Hverv. Det er en Opfattelse med Hensyn til den Maade, hvorpaa en Kommissions Medlemmer skulle røgte deres Hverv, som jeg ikke paa nogen mulig Maade kan dele. Og hvad vilde det føre til? Lad os tænke os, at det gik saaledes med alle Kommissionens Medlemmer, at de tilegnede sig en anden Opfattelse, end de før havde haft, at baade Venstre, Højre og Socialdemokraterne hver for sig tilegnede sig en anden Opfattelse og saa meldte sig fra, efterhaanden som de fik denne anden Opfattelse. Ikke sandt, paa den Maade kunde Kommissionen komme til at sidde længe, og der vilde foregaa et livligt Stofskifte, idet de Tid efter anden fratrædende maatte erstattes, men Kommissionen blev da aldrig færdig. Nej, jeg tror, en Kommissions Medlemmer gøre ret i at blive siddende og arbejde, og naar de saa have vundet en Overbevisning, hvad enten den nu gaar i Retning af, at den tidligere Opfattelse styrkes eller i Retning af, at de maa forlade noget, som hørte til den tidligere Opfattelse, maa de tage deres Ansvar, som følger af det dem paalagte Hverv. Men det, som skulde være saa forskrækkeligt, det, jeg i min Artikel har gjort mig til Talsmand for, har det ærede Medlem i Virkeligheden ved sine Bemærkninger i Dag erkendt, er fuldstændig rigtigt set. Saaledes maa Kommissionens Medlemmer stille sig. Derimod er det ikke rigtigt, at man melder sig fra i Stedet for at handle efter sin Overbevisning. Man

handler efter sin Overbevisning, tager sit Ansvar, og har man vundet en Overbevisning, der er forskellig fra den, man tidligere har haft, søger man at hævde denne Overbevisning. Kan man ikke gøre det, kan man ikke overbevise dem, af hvem man er sat ind i Kommissionen eller sammen med dem Vælgerne, nuvel, saa maa man tage Følgerne deraf. Der er intet andet at gøre. Saaledes ser jeg paa Sagen, og saaledes tror jeg ogsaa nok, at ethvert Medlem her i Tinget og ogsaa Vælgerne ude i Landet, naar de tænke ret over dette Forhold, ville se paa det. De ville sige, at min Betragtningmaade er den rigtige.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) holdt i Aftes en Tale, der heldigvis staar uden Sidestykke her i dette Ting. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa alle de Punkter, det ærede Medlem fremdrog. Jeg skal holde mig til det, som refererer sig til, hvad jeg før har berørt her under Forhandlingerne. Det ærede Medlem var nemlig paa ny inde paa Overskridelserne paa § 22. Ja, jeg kan om det ærede Medlems Adfærd her kun sige, at den er overordentlig dristig, den er overmaade dristig. Jeg oplyste i mit første Foredrag, at den væsentligste Del af den samlede Overskridelsessum findes paa Posterne vedrørende Sygevæsen, Hestehold, Dislokations- og Lejrudgifter. Det ærede Medlem benægtede ikke og kan selvfølgelig ikke benægte, at disse Poster ere kalkulatoriske. Det ærede Medlem aner ikke, ved ikke, vover derfor heller ikke at paastaa, at der er givet en eneste Øre ud paa disse Poster, som ikke nødvendigvis maatte gives ud i Kraft af bestaaende Love og Vedtægter eller med andre Ord i Kraft af den bestaaende Hærorning. Det ærede Medlem vover ikke med klare Ord at paastaa, at disse Beløb ere udgivne ud over, hvad der lovmæssigt og vedtægtsmæssigt maatte gives ud, men ikke desto mindre tillader det ærede Medlem sig at bruge en Udtalelse om Krigsministeren i en Forbindelse, der bringer Tanken hen paa Langfingrethed. Det ærede Medlem brugte den Vending, at Krigsministeren ikke taalte at se Penge uden at skulle have Fingre i dem. Jeg synes, at det ærede